

О Г Л Е Д А Л О

Японска

народна

приказка

Отдавна некога в едно тихо усамотено место живели мжж и жена. Те били млади и имали едно момиченце, което обичали твжрде много. Имената им не мога ви каза, защото те сж отдавна забравени, но местото дето те сж живели, се нарича Матсуяма и се намира в Етсиго.

Еднжж, когато момиченцето било още много малко, бащата требвало да отиде по работа в най-големия град, в столицата на Япония. Той нежно се простил с жена си и детето, и като им обещал да им донесе хубави подаржци, тржгнал на пжт.

Майката никога не била ходила по-далеч от близкото село, та неволно изпитвала некакжв страх, като си мислела, на какжв джлжг пжт е излезл мжж ѝ; но от друга страна тя се радвала, че той пржв от всички в околността ще види големия столичен град, дето живее царжт с неговите велможи, и дето има какво да види.

Най-после наближил денжт, когато младата жена могла да очаква вржщането на мжжа си; и ето тя пременила момиченцето си в най-хубавите дрехи, а сама облекла хубавата си небесно-синя дреха, в която се най-много нравела на любимия си мжж.

Вие лесно можете да си представите, колко е била доволна тази мила жена, когато мжж ѝ се завжрнал здрав, читав, и как момиченцето се радвало и плескало с ржчичките си, когато видяло хубавите играчки, що му донесл таткото.

— А на тебе, — рекжл той, като се обжрнал кжм жена си, — донесох едно много хубаво нещо; то се нарича огледало. Погледни и ми кажи, що виждаш на него.

Кото казал това, подал ѝ едно бяло джрвено ковчеженце, хубаво лакирано.

В ковчежето тя намерила един металически кржг, едната страна на кржга била бела, като матово сребро, и на нея били изрезани рисунки, — птици и цветя; другата страна била гладка и лжскава, като най-чистия кристал. Младата майка гледала с удоволствие и удивление в огледалото; в него ѝ се усмихвало хубавко лице с розови страни и блестящи очи.

— Е, какво виждаш? попитал усмихнат мжжжт, като видял, че тя е много доволна от подаржка.

— Виждам — рекла тя, — една хубава жена, кеято ме гледа усмихнато: устните ѝ шават, секаш че говори, а е облечена — чудно нещо! в нацесно-синя дреха, твжрде прилична на моята.

— Колко си проста, миличка моя! Не знаеш, че виждаш своя собствен лик, — рекжл мжж ѝ, зарадван, че той знае нещо, което тя още не знае. — Този кржг се нарича огледало. В града всеки си има по едно и повече, макар ние тук да не сме виждали нито едно.

Младата жена била вжв вжзторг от подаржка; неколко деня тя само се гледала в огледалото, и се любувала на хубавия си лик. Но скоро видела, че туй драгоцено нещо не бива да служи за катадневна потреба, та го турила в ковчежето и скрила при другите си драгоценности.

Минали се много години, а мжжжт с жена си като по-рано си живели щастливо. Много се радвали на малката си джщеря, която расла с хубост и ставала живо подобие на майка си; пжк била, освен туй, тжй нежна и послушна, че всички я обичали.

Като си спомняла за оная пустославна радост, що бе изпитала сама, когато се видяла тжй хубава в огледалото, майката грижливо крие-